

вамъ гы изговаряхъ, а слѣдъ полвинъ часъ гы забравяхъ до едно. Най-сетнѣ угадихъ че стареца былъ хытра гадина и на подигравка приказвалъ. Тогази тѣ запытахъ дѣцата. „Кажете ни какъ са казва майка ви; пришепнете ни; небойте са, никому нищо нема да кажемъ.“ Малкото момче съ запаза имъ отговареше, но съ непрестореня дѣтински изговоръ: „Мама са казва тя.“ Момиченцето неказваше нещо по-вѣче, и въглищаритѣ разбрахъ че само времето може да имъ открие тайната.

II.

Слава Богу! имама вѣке кокошкы!

Единъ день старыя слуга (Куно му бѣше името), на връщане отъ едно пѣтуване, донесе въ клѣтка единъ пѣтелъ и много кокошкы. Планинскытѣ дѣца щомъ зѣрнахъ добрыя старецъ затѣкохъ са отъ сѣкадѣ при него; защото имъ донасеше сѣкога по нещо: хлѣбъ отъ чисто брашно, рошковы, смокины, по една свирка, по нѣкое звѣнче за козытѣ имъ, или другы подобны дреболии.

На дѣцата много имъ са щеше този пѣтъ да знаѣтъ какво има въ забулената съ дабело